

Heksenpinsels

Colofon

ISBN: 978 90 8954 242 7

1e druk 2010

© 2010 Verena Koppel

Omschrijving: fictie kinder- en jeugdboeken

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser B.V.

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

Postbus 2532

8901 AA Leeuwarden

Telefoon: 058-2894857

www.elikser.nl

Omslagontwerp en illustraties: Verena Koppel

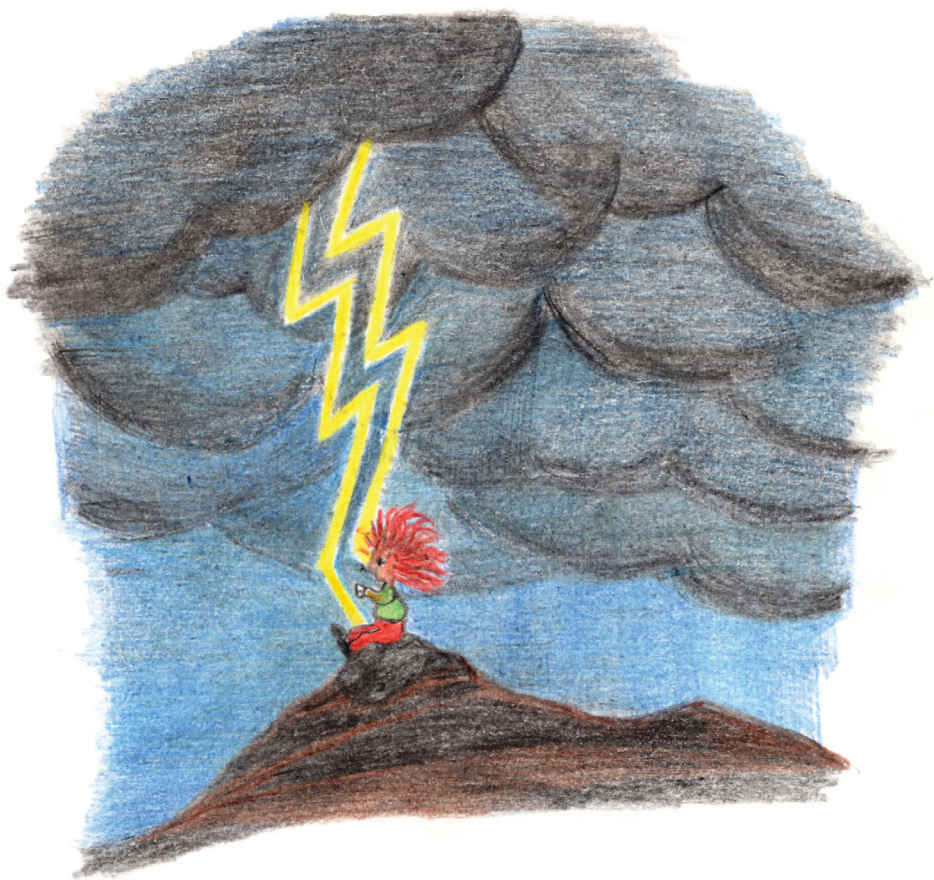
Vormgeving binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaand schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Heksenpinsels

Verena Koppel

Proloog: noodweer

Het was noodweer. De lucht zag zwart. Het leek wel nacht, terwijl het toch vroeg in de middag was. Dikke donderwolken joegen langs de hemel. Bliksemflitsen schoten door de lucht. De ene donderslag volgde op de andere. Het zou een prachtig vuurwerk hebben geleden, als het niet gestortregend had.

De zee ging tekeer tegen de rotsen van het eiland. Alles kraakte.

De dieren kropen weg in de hoeken en gaten, die ze konden vinden. Zo'n herfststorm hadden ze nog nooit meegemaakt.

Plotseling werd de hele wereld verlicht door een enorme vuurflits. Er wervelde iets door de lucht. Vlak daarop volgde een enorme slag.

Die vreselijke donderslag bleek de laatste te zijn. Het noodweer trok snel weg. Alles dampte. Het water liep in straaltjes van het eiland af de zee in. In de lucht kwam zelfs een zonnestraal tevoorschijn. Die scheen op het bovenste rotspuntje van het eiland.

Daar, op de zwart geblakerde plek waar de bliksem de rots had geraakt, zat een kleine heks met rode haren verwonderd om zich heen te kijken.

1. De rots

Donna Bliksa stampte over de rotsen. Ze schopte tegen steentjes en sprong hier en daar met beide voeten op de grond. Ze schudde haar rode haren naar achteren en duwde ze met een kort gebaar achter haar uitstaande oren. Haar mistgrijze ogen veranderden voortdurend van kleur. Ze flitsten alle kanten op.

Ze was boos, heel boos. Woest.

Waar was Venterol, de wind? Ze had niks te doen en hij moest met haar praten, haar gezelschap houden. Altijd als ze hem nodig had, was hij ineens verdwenen.

Ze had vandaag genoeg van het wolkje spelen. En wat kon ze anders doen op haar kleine eiland, waar ze al zo lang alleen woonde? Er was niemand om mee te praten, te lachen en te werken en niemand om van te leren. Venterol had haar alles verteld wat hij wist en nu wilde ze aan de andere kant van de zee kijken. Het land waar Venterol haar vaak over had verteld, waar allerlei wonderlijke wezens leefden. Ze wilde ze zien en voelen, ermee praten. Alles beter dan die verveling hier. Altijd hetzelfde rondje lopen. Op dezelfde stenen springen.

En nu had Venterol zich ook nog verstopt. Waar was hij?

Ze zwaaide haar vuist de lucht in. Meteen vloog een bliksemschicht langs de hemel. De lucht betrok en even later klonk een knallende donder. Ze hief

haar beide armen en schreeuwde een spreuk naar boven. Een enorme windhoos verscheen aan haar voeten. Hij tolde langs haar heen en draaide haar hele eiland rond. Alleen haar gammele heksenhuis liet hij ongemoeid.

Donna liet de slurf van wind zigzaggend over haar eiland gaan. Blokken steen werden opgenomen en ergens verder weer neergesmeten. Ze duwde hem met een vingerwijzing de zee op. Daar zoog hij een draaikolk van water op.

Ze grijnsde ineens. Niets was zo goed om af te reageren als een enorme puinhoop. Met een handomdraai zette ze de windhoos stil en haalde hem weer terug.

Uit de langzaam verdwijnende slurf tuimelde een hoopje groene vodden. Het water stroomde uit groene slierten. Het leken wel haren.

Donna vloog op het bundeltje af. Ze moest het voelen. Ze danste om het rotsblok heen, waarop het groene hoopje lag. Ze voelde aan de groene haren. Aan de kromme neus. Ze aaide over de schouder. Het groene hoopje leek op haar, al bewoog het niet en had het de ogen gesloten. Was het een heks?

Er verscheen een buil op het voorhoofd van het groene hoopje.

‘Je bent echt,’ riep Donna. ‘Een heks, net als ik. Hoe bestaat het. Waar kom je vandaan?’ Donna stond ineens stil. Waarom was die vreemde heks zo stil? Sliep ze? Ze schudde haar heen en weer.

De groene heks knipperde met haar ogen. Langzaam gingen ze open.

Donna hurkte vlak voor de groene heks en zwaaide met haar hand voor haar gezicht. 'Joehoe, hier ben ik. Kun je praten? Ik wel. Dat heb ik van Venterol geleerd.'

De heks zei niets, ging overeind zitten en vouwde haar handen in haar groene rok. Ze sloeg haar ogen neer en wiebelde heen en weer.

'Wie ben je? Waarom zeg je niets? Je gaat toch niet direct weer weg, hè? Je bent er net.' Bij die gedachte zakte Donna helemaal in elkaar. De ander zou weer weggaan. Ze kon wel stampvoeten. Dat mocht niet. Nu niet, nooit niet.

'Ik ben Flora Bella, een geestheks,' piepte de heks ineens.

Ze praatte. Ze had haar verstaan. Dus toch. Haar niet afschrikken. Kalm aan doen. 'Ik ben Donna Bliksa, een weerheks. Je bent door mijn windhoos opgepakt en hier neergesmeten.'

Flora keek naar haar op. 'Het spijt mij enorm dat ik zomaar bij u binnenva, maar ik moest weg. Ik was in een boot de zee op gevlucht.'

Met een plof ging Donna naast Flora op het rotsblok zitten. 'Gevlucht? Waarvoor?' vroeg ze.

'Voor de mensen,' fluisterde Flora, terwijl ze schichtig om zich heen keek. 'Zijn ze hier ook?'

'Mensen? Nooit gezien. Het is hier maar een kale bedoening. Vertel er eens wat van.' Donna schoof nog dichterbij Flora toe. Dit was nieuw. Hier wilde ze

meer over weten. Venterol had er weleens wat over verteld, maar ze had het nooit goed begrepen.

Flora sloot haar ogen even en bracht haar beide handen naar haar hoofd. De vingertoppen drukte ze tegen haar neus. Even zat ze doodstil. 'O, dank u. Geen mensen. Eindelijk rust.' Toen keek ze Donna aan. 'Voorlopig wil ik er niet meer aan denken. Die vieze meid was vreselijk. Ik was zo ziek, zo ziek.' Flora wiegde heen en weer.

Donna aaide voorzichtig over Flora's heksenharen en streek over een grote rode vlek op haar gezicht. Ze had nog zoveel vragen. 'Wat is dat: een geestheks?'

'Ik leef mij in, in het wezen van aardse schepselen. Dat is mijn toverkunst,' antwoordde Flora.

Er kwam wat meer kleur op haar gezicht.

'Hoe doe je dat?' Donna bleef Flora over de arm strijken. Het leek kalmerend te werken, want het trillen nam langzaam af.

'Ach, het is een kunst apart. Ik kan dat door mijn ontstaan.' Weer keek Flora behoedzaam rond. 'Ik ben de geest van een heksenmens uit vroeger dagen,' fluisterde ze toen.

Donna sprong overeind. Een geest uit vroeger dagen? Een heksenmens. Wat was er allemaal nog meer, dat zij niet wist? Ze draaide rond, snel, sneller. Haar benen trilden, haar armen fladderden. Dit was te veel voor een eenvoudige weerheks. Een heksenmens... Niet te geloven.

Even werd ze opgetild door de kleine tornado, die was ontstaan. Opgewonden plofte ze weer op de grond.

'Hoe is dat dan gegaan? Kan ik het ook leren? En

wil je me alles van heksenmensen vertellen?’ Ze kroop tegen Flora aan.

Flora maakte een afwerend gebaar.

Donna zag dat ze lange nagels had, elke vinger in een andere kleur. Zou zij dat ook kunnen doen? Ze bekeek de zwarte randjes onder haar eigen gebroken nagels.

‘Het is geen leuk verhaal, als u dat soms denkt,’ zei de geestheks met een doffe stem. ‘Ik heb net al gezegd, dat ik er nu niet over wil praten. Die vieze smaak van braaksel ligt me nog te vers in het geheugen.’ Flora zweeg en bewoog met gesloten ogen haar bovenlijf heen en weer.

Donna voelde dat ze voorlopig niets te weten zou komen. Ze moest geduldig zijn.

2. De weerheks

Opeens keek Flora op. ‘Laten we het niet over mij hebben, maar over u. Wat is een weerheks? Kunt u me dat laten zien, zonder mij door de lucht te laten vliegen?’ Ze wreef even over de buil op haar hoofd. ‘Heeft u die windhoos net opgeroepen?’

Donna sprong op en stak haar borst vooruit. Ze knikte trots. ‘Och, dat is maar een kleinigheidje. Ik woon hier al negenenzestig jaar op het eiland. Ik ben door de bliksem op de rots neergezet. Vanuit het niets. Daar waar mijn heksenhuis nu staat.’ Ze wees met een lange spitse vinger naar de rots verderop, waar haar scheve heksenhuis op stond. ‘Ik ken het weer door en door. Blijf hier zitten, dan zal ik je wat laten zien.’ Ze liep naar een strook gras wat verder op het eiland. Een briesje streek langs haar wang. ‘Zo, Venterol,’ riep ze, ‘laat je je nu ineens weer voelen. Je wilt zeker kennismaken met die heks? Dan moet je me eerst maar even helpen.’ Donna maakte pompende bewegingen met haar armen en riep een spreuk:

‘Venterol, Venterol,

Water graag, emmers vol.’

Ze keek toe hoe een dikke grijze wolk zich boven haar vormde. De regen viel even later in bakken neer.

Flora keek met grote ogen hoe Donna naar de lange stralen rende, die zich vormden en in een wip een pijpensteel van water inklom. Ze roetsjte naar beneden. Ze herhaalde dat een aantal keren tot de regen

ineens ophield. Donna miste het laatste stukje van de pijpensteel en viel met een plof op de grond.

Een glimlach trok over Flora's gezicht.

Donna keek even naar haar en zwaaide weer met haar armen.

‘Venterol, Venterol,

Zonnestralen in de lucht

Voor een hoge schommelvlucht.’

De zon scheen ineens veel intenser. De stralen prikten op haar huid.

Donna pakte vanachter een rotsblok een plankje met touwen en hing dat op aan een stevige zonnestraal. Ze ging erop zitten en begon te bewegen. Heen en weer. Langzaam zette de schommel zich in beweging.

Naar voren en naar achteren.

Donna sloot haar ogen. Dit was het fijnste wat ze kon doen.

Van achteren naar voren en met een lange zucht weer terug.

Heen en weer.

Ze vergat alles. Alles!

Ze lette niet op de wolken, die nog steeds in de lucht dreven. En voor de zon schoven. Met een grote zwaai vloog ze door de lucht en kwam vlak voor Flora met een klap op de grond terecht.

Donna krijste. ‘Venterol, wat doe je nou? Jij moet opletten!’ Ze keek naar Flora, bij wie de tranen over de wangen liepen en die haar handen voor haar buik had geslagen. Was er iets mis? Was ze ziek? Donna sprong op en holde naar Flora toe. ‘Is er iets? Heb je pijn?’ vroeg ze.

Flora kwam overeind. Ze hikte nog wat na en veegde de tranen van haar wangen. ‘Nee Donna. Er is niets mis. Maar ik heb in jaren niet meer zo gelachen. Wat is dat heerlijk. Mag ik hier bij u blijven? Op het eiland wonen? Wilt u mijn vriendin worden en mag ik uw vriendin zijn?’

Donna werd helemaal warm vanbinnen. ‘Wat dacht je anders! Vind ik eindelijk een andere heks en dan zou ik haar weer laten gaan. Ben jij gek? Maar het eerste wat je moet leren is mij geen u te noemen.’ Donna sprong bijna bij Flora op schoot, maar hield zich bijtijds in. In plaats daarvan hield ze Flora haar neus en wang voor, deed krabbeltje kriebeltje en kneepje en nam op haar beurt een heksenknuffel in ontvangst.

‘Even neuzen

Koppie Krauw

Wangetje wrijven

Kriebeltje gauw

Als een spinnetje

Jij bent mijn vriendinnetje

Kneepje in je bil

Van een krokodil’, zongen ze samen.

‘Kom, dan zal ik je mijn heksenhuis laten zien,’ zei ze en ze nam Flora bij de arm.

Langzaam liepen ze samen naar het huis op de rots met zijn scheve schoorsteen en de klapperende luiken.

Donna maakte af en toe een huppelpasje. Ze kreeg gezelschap. Ze was niet meer alleen, maar met een vriendin. Wat dat was wist ze niet. Maar daar kwam ze nog wel achter.

3. Mensen

Vanaf die dag was het veel gezelliger op Donna's rots.

Donna merkte nu pas wat ze gemist had al die jaren dat ze alleen was geweest.

De twee heksen werkten hard. Het hele huis werd schoongemaakt. Donna toverde een kleine tornado tevoorschijn en liet hem, gestuurd door haar vinger, het huis doorwerken.

Flora had het stukje gras omgespit om er eetbare planten te laten groeien. Het was duidelijk dat ze groene vingers had en veel van kruiden en planten wist.

Maar op een morgen had Donna er genoeg van. 'Flora. Even rust. Het weer is nu veel te mooi,' zei ze. Ze haalde Flora uit haar moestuin en nam haar mee naar de platte rots. 'Ik zal je laten zien hoe *wolkje spelen* gaat.'

Donna ging op haar rug liggen en trok Flora naast zich. Ze staaarde door haar lange wimpers naar een wolk en concentreerde zich. 'Zie je die wolk, Flora? Ik maak er een paard van, dat wegrent. En nog een en nog een, een hele kudde woeste beesten. Ze galopperen door de lucht. Witte en grijze.'

Ze staaarde naar de wolken in de lucht en liet ze als paarden voortrennen en wegdrijven.

'En nu worden de paarden draken, die elkaar bevechten. Venterol heeft me erover verteld.' Donna ging helemaal op in haar spelletje.

Flora keek met grote ogen naar de lucht.

De draken spuwden vuur, zodat bliksemschichten door de lucht vlogen. Toen alle draken verdwenen, werden de wolken olifanten, die water opzogen met hun slurf. Ze spoten het uit over hun ruggen.

Donna en Flora kwamen overeind en veegden lachend de druppels van hun gezicht.

‘Daar heb ik niet aan gedacht,’ zei Donna. ‘Het zonnetje moet maar weer schijnen. Ik vraag Venterol om de wolken weg te blazen. Dan kunnen we in de zon liggen om op te drogen.’

Soezend lagen ze een poosje samen in de zon.

Loom draaide Donna zich naar Flora. Dit leek een goed moment om haar van alles te vragen. ‘Flora, kun je me vertellen wat een vriendin is?’

Flora lachte. ‘Heb je dat nu nog niet uitgevonden? We zijn het al een poosje.’ Ze ging half overeind zitten en keek Donna aan. ‘Vriendinnen doen allerlei dingen samen, zoals wij de afgelopen weken hier alles hebben opgeruimd en mooi gemaakt. Ze hebben veel plezier, helpen elkaar en zijn er als de ander haar nodig heeft. Ze leren allerlei dingen van elkaar. Gewoon. Ze hebben het fijn samen.’ Ze knikte nog eens naar Donna voor ze weer ging liggen soezen in de zon.

Dus dat was een vriendin. Donna begreep het. Flora was haar vriendin. Ze hadden het fijn samen en veel plezier. Ze sloot haar ogen en overdacht alles nog een keer.

Maar mocht Flora dan ook geheimen voor haar hebben? Ze wist nog steeds niet wat er met Flora en de

mensen was gebeurd. Ze zou het gewoon vragen. ‘Wil je me nu vertellen wat mensen zijn en wat ze hebben gedaan?’ Ze zag dat Flora schrok.

Flora schudde even met haar hoofd. Toen keek ze Donna aan. ‘Oké. Het moet er een keer van komen. Je kunt beter weten hoe het in elkaar zit.’ Ze ging rechtop zitten en staarde strak voor zich uit. ‘Je weet al dat ik de geest ben van een heksenmens uit vroeger tijd. Met vroeger tijd bedoel ik de tijd, dat mensen zich nog te paard of met paard en wagen verplaatsten.

De tijd, dat schepen nog door de wind werden voortgeduwd. Eens zul je begrijpen, waar ik het nu over heb.’ Flora knikte naar Donna, die haar met grote verbaasde ogen aanstaarde.

‘De tijd dat mensen niet veel wisten en alles wat vreemd was aan hekserij toeschreven. Als er ineens grote sterfte was onder het vee, of als er een kalf met twee koppen werd geboren, kreeg de wijze vrouw uit een dorp het zwaar te verduren, want zij kreeg van alles de schuld. De mensen verdachten haar omdat ze met kruiden wist om te gaan. Dat vonden ze toveren.

Zo werd de heksenmens, wiens geest ik was, beschuldigd van een ziekte onder de koeien. Alleen maar omdat ze alles van kruiden wist en zieke mensen hielp. Ze was erg goed en kende vrijwel alle planten en hun werking. Die kennis heb ik meegenomen.’

Even zweeg Flora en staarde naar de blauwe hemel. ‘Het was verschrikkelijk. Ze hebben haar gedood. Ik ben op het laatste nippertje ontsnapt,’ vervolgde ze met schorre stem.

Donna rilde. Ze pakte Flora's hand. Ze begreep het allemaal niet goed, maar wel dat het verschrikkelijk voor Flora was geweest.

‘Na jaren rondgedoold te hebben als geest, bang dat het mij weer kon overkomen, had ik de moed bijeengeraapt om weer in een wezen te kruipen. Ik wilde weer een nieuw leven beginnen.’ Flora keek op. ‘Eerst heb ik het met allerlei dieren geprobeerd, me inleven bedoel ik. Dat was veel makkelijker. Dan heb je niet al die rare gedachten van mensen, die in je hoofd rondspoken. Een dier kent alleen het verlangen naar eten en overleven. Maar ik wilde meer.’ Flora zuchtte. ‘Ik voel me niet meer thuis tussen de mensen. Ik kan mezelf niet zijn in een mens. Mensen maken altijd ruzie en zijn jaloers op elkaar. Echte vriendschap komt nog maar heel zelden voor.’ Er trok een rilling door Flora heen.

‘Wilden ze je opnieuw doden? Ben je daarom naar mijn rots gevluht?’ Donna sprong geschrokken weer op. Ze wilde alles weten.

‘Toen ik op dat bootje zat, vlak voordat ik hier op de rots uit de lucht viel, had ik me in een meisje ingeleefd. Haar vader en moeder maakten steeds ruzie en zagen niet eens, dat het kind zeeziek was. Ze viel overboord, toen ze over de reling hing om over te geven.’ Flora slikte even. ‘Voordat ik me van haar los maakte, riep ze nog, dat ze moesten stoppen met ruzie maken.’

Donna stond met open mond te luisteren. Wat vertelde Flora daar allemaal? Konden wezens elkaar dat aandoen?

‘Hoe zien die monsters er dan uit?’ vroeg ze na een lange stilte.

Flora keek op. ‘Niet zoveel anders dan jij of ik. Met twee armen, twee benen, een hoofd met haren erop. Ogen, oren en een neus en mond. Een lijf met rug en buik. Noem maar op.’ Ze wees alles aan.

Donna veerde op. ‘Die mensen zou ik wel willen zien. En dan zou ik ze weleens vertellen wat voor monsters ze zijn.’

Flora stond abrupt op. ‘Het verschil met ons zit hem erin, dat zij ons niet kunnen zien of horen. Ze kunnen ons alleen voelen. Als geest. En als ze ons voelen, beginnen ze meestal te gillen. Ze vinden ons griezelig. Daarom doen ze zo raar. De enige mogelijkheid om ze te leren kennen, is je inleven als geestheks. En dat kan ik je hier niet leren.’ Daarna draaide Flora zich om en liep weer naar haar tuin.

Met een diepe zucht liet Donna zich op haar rug vallen. Ze wilde die mensenwereld zien. Nieuwe dingen leren kennen. Gevaarlijk leven. Alles beter dan dit saaie eiland. Hoe kreeg ze Flora zover om met haar mee te gaan? Die voelde zich hier op het eiland als een vis in het water. Flora wilde helemaal niet meer de mensenwereld in. Die was ze net ontvlucht.

Wat deden vriendinnen dan: blijven of gaan?

4. De regenboog

Weken gingen voorbij.

De zomer gleed weg. Buiten werd het kouder en natter, hoe Donna ook toverde. Het regende dagen achter elkaar. Donna en Flora kwamen de deur nauwelijks meer uit. Wat Donna ook probeerde, de herfst was sterker dan haar toverkunst.

‘Het is hier saai,’ zuchtte Donna op een dag. ‘Ik verveel me dood.’ Ze schonk nog maar een kopje kruidenthee in voor Flora en zichzelf. Ze plofte neer op een stoel.

‘Dat komt door het weer, dat maakt je somber. Al meer dan een week druilregen. Daar krijg zelfs ik de kriebels van,’ antwoordde Flora, terwijl ze traag in haar kopje roerde en aan een koekje knabbelde.

Donna sprong weer op. ‘Er moet wat leven in de brouwerij komen. Verzin eens iets.’

‘Zal ik dat boek, dat je op de rotsen hebt gevonden nog eens voorlezen?’ vroeg Flora.

‘Alsjeblieft niet. Een keer is meer dan genoeg. En ik vind dat verhaal over scheepsmotoren helemaal niet interessant en zeker niet leuk.’ Donna keek Flora aan. ‘Zouden we niet naar jouw mensenstad kunnen gaan om daar wat te beleven?’

Flora schudde haar hoofd. ‘Daar krijg je me niet heen. Mensen hebben voor mij afgedaan. Niets dan ellende brengen ze. Dat weet je toch? Bovendien,